

τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ. Ἐστρεψε μετὰ περιπαθεῖς καὶ περιειργάσθη τὸν περίξ ὄμιλον τῶν συντρόφων του. Φαίνεται ὅτι ἐλυπήθη· ἔκλινε μετὰ ἄλγους πρὸς τὸ στήθος τὴν κεφαλὴν Διαιτί; Οὐδείς γνωρίζει. Λέγεται ὅτι ἡ θέσις του προὔξενησεν αὐτὸ ἄνιαν μεγάλην. Ἐπεθύμει συναναστροφὴν μᾶλλον ἐξευγενσμένην. Διὰ τοῦτο ἀφῆκε τὸν πικρὸν ἐκείνον ἀνεστεναγμὸν πεινρήματα; . . . Τότε τὴν γέννησίν του τὰ περὶ αὐτὸ ἄνθη ἠνόησαν Γλυκεῖα καὶ μαγευτικὴ εὐωδία διεχύθη καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἐμψυχοποιήσιν αὐτοῦ.

Ἐπόρησαν, ἀλλ' ἦτο πρόσκαιρος ἡ ἀνήσυχια αὐτῶν. Ἀνεζήτησαν καὶ εἶδον τὸ ῥόδον τὸ λευκόν. Τὸ νεκρὸνθεμον πρῶτον ἐγείνατο ῥέτισεν αὐτό. Προσῆλθε τὸ ἄνιθον, ὁ θύμος, ἡ ἀνθεμή, ὁ λήγυρ τὸ περιεκύκλωσαν. Ἐθαύμασαν τὴν σπανίαν τύχην του καὶ πύθηθησαν αὐτὸ τὰ βέλτιστά. Ἀλλὰ τοῦτο ἐσίγα. Ἐρώτησαν περὶ τοῦ πάθους του, τὸ περηγόρησαν. Ἦλθεν ἡ ἀηδὼν καὶ ἔψαλλε τὴν ἐξαισίαν αὐτοῦ καλλονῆν. Περὶ αὐτοῦ τὰ πάντα ὀμίλου. Πουριμενίς ἡ πάσχουσα διὰ τὸ ῥόδον ἐστέναζε καὶ μελαγχολικωτέρους ἐξέπεμπε στόνους.

Τοῦ Μᾶτι τὸ ῥόδο σὰ θάλλει,
Καὶ χύνει παντοῦ εὐωδιᾶ,
Ποιᾶ ὥρα καλλίτερη ἄλλη,
Σὲν αὐτήνα γεμάτη καρδιᾶ.

Ποιὸ χρῶμα μ' αὐτὸ θὰ συγκρίνης,
Ποῦ εἶναι σὲν τὸ χιόνι λευκό,
Σὲν τὸ γάλα ἐκείνο ποῦ πίνεις,
Καὶ σὰ γέλοιο παρθένου γλυκό.

Ἄχ! ῥόδο μου, πρῶτο λουλοῦδι,
Μὲ τὸν ἔρωτα ἦλθες μαζί
Σὲ φορεῖ ἐδῶ κοπελοῦδι,
Κι' ἕνας νεῖρος τὸ κυττάζει καὶ ζεῖ.